

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.64/2022/31.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten 2022. június 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 I. r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. január 10. napján kihirdetett 19.B.132/2020/111. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt2 II. r. vádlottal szemben a Fővárosi Törvényszék mint a fiatalkorúak bírósága 50.Fk.933/2016/177. számú ítéletével kiszabott 1 (egy) év 6 (hat) hónap felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendeli.

A II. r. vádlott által 2018. június 5. napjától 2018. június 6. napjáig őrizetben, 2018. június 7. napjától 2019. augusztus 7. napjáig letartóztatásban, 2019. augusztus 8. napjától 2019. augusztus 11. napjáig bűnügyi felügyeletben, 2019. augusztus 12. napjától 2019. szeptember 12. napjáig letartóztatást, 2019. szeptember 13. napjától 2020. augusztus 18. napjáig bűnügyi felügyeletben, 2020. augusztus 19. napjától 2020. augusztus 21. napjáig őrizetben, 2020. augusztus 22. napjától 2020. augusztus 25. napjáig letartóztatásban töltött időt beszámítja. A beszámítás során öt nap bűnügyi felügyeletben töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg.

Terhelt3 III. r. vádlott által 2018. június 12. napjától 2018. június 14. napjáig őrizetben, 2018. június 15. napjától 2018. június 21. napjáig házi őrizetben, 2018. június 22. napjától 2019. március 5. napján letartóztatásban, 2019. március 6. napjától 2020. október 9. napjáig ingatlan elhagyását tiltó bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítja. A beszámítás során öt nap bűnügyi felügyeletben töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. január 10. napján kihirdetett 19.B.132/2020/111. számú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés b) és k) pont], ezért mint visszaesőt 20 év fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki felbujtóként elkövetett rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont és (3) bekezdés c) és g) pont], ezért 7 év fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a II. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Terhelt3 III. r. vádlottat felbujtóként elkövetett rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont és (3) bekezdés c) és g) pont] miatt 6 év fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Rendelkezett a II. és III. r. vádlott esetében az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, továbbá a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat részben külön-külön, részben egyetemlegesen a vonatkozásukban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben a tárgyaláson jelenlévő ügyész mindhárom vádlott terhére, I. r. vádlott esetében életfogytig tartó szabadságvesztés, a II. r. vádlott esetében a tényállás téves megállapítása miatt, a tettesi minőség megállapítása és hosszabb tartamú szabadságvesztés, míg a III. r. vádlott esetében ugyancsak hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében fellebbezett. Az I. r. vádlott és védője elsősorban a tényállás részbeni téves megállapítása, a cselekmény téves jogi minősítése miatt, másodsorban enyhítés érdekében, a II. r. vádlott és védője, továbbá a III. r. vádlott és védője eltérő minősítés végett, enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyészség előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállását a vádirati tényállásnak nagyjából megfelelően rögzítette, azonban azt nem állapította meg, hogy a II. r. vádlott is bement a lakásba és onnan pénzt vitt el. Álláspontja szerint ez egyrészt ellentétes az iratok tartalmával, másrészt pedig Terhelt1 I. r. vallomásával - amelynek több részletét is elfogadta a bíróság a tényállása alapjául -, valamint a tanúvallomásokkal is. Kifejtette, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a sértett házában volt pénz, a vádlottak pénzt hoztak el a helyszínről és az I. r. vádlott nyilatkozata alapján az is megállapítható, hogy Terhelt2 II. r. vádlott benn járt az ingatlanban, ahonnan pénzt hozott el, így cselekménye a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés c) és g) pontja szerint minősülő, tettesként elkövetett rablás büntetvének minősül. A súlyosításra irányuló fellebbezés kapcsán felhívta arra a figyelmet, hogy mindhárom vádlott esetében a súlyosító körülmények nagyobb száma az, ami indokolja a hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabását. Kiemelte, hogy a Terhelt1 I. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény kiemelt tárgyi súlyú, kétszeresen minősül, melyet visszaesőként követett el. Rámutatott arra, hogy az I. r. vádlott többszörösen büntetett

előéletű, s az elbírált cselekményt követően igen rövid időn belül újabb két erőszakos bűncselekményt követett, mely tényből az a következtetés vonható le, hogy a vele szemben korábban kiszabott büntetések semmilyen visszatartó erővel nem bírtak. Ugyancsak súlyosító körülményként értékelendő esetében az éjszakai, önhibájából eredő bódult állapotban történő elkövetés is. Terhelt2 II. r. vádlott esetében kiemelte többszörösen büntetett előéletét, hogy a cselekményt felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje és további négy büntetőeljárás hatálya alatt követte el, hogy a cselekmény – melynek ő volt az értelmi szerzője - kétszeresen minősül. Terhelt3 III. r. vádlott esetében arra hívta fel a figyelmet, hogy bár még büntetlen előéletűként, de további három büntetőeljárás hatálya alatt követte el a cselekményt, s ő volt I. r. vádlott beszerzője is. Ezen túlmenően utalt arra, hogy II. és III. r. vádlott esetében további súlyosító körülmény a társas, éjszakai elkövetés, továbbá mindhárom vádlott esetében kiemelendőnek tartotta az ilyen – erőszakos, idős sértettek sérelmére elkövetett – bűncselekmények elszaporodottságát, melyek nagymértékben kiváltják a közvélemény felháborodását. Hivatkozott rá, hogy az elsőfokú bíróság által enyhítő körülményként figyelembe vett időmúlás elhanyagolható, hiszen az a büntetési tételkeret alsó határát sem éri el. Mindezek alapján az I. r. vádlott esetében kizárólag a Btk. 34. §-a és a Btk. 41. § (2) bekezdése szerinti életfogytig tartó szabadságvesztés, míg a II. és a III. r. vádlott esetében a középértékű meghaladó büntetés kiszabását tartotta indokoltnak.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.426/2020/80. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. Felhívta a figyelmet arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, amely azonban az iratok tartalma alapján és helyes ténybeli következtetéssel a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor azt állapította meg, hogy csak az I. r. vádlott ment be a sértett házába. Kifejtette, hogy arra nézve, hogy a II. r. vádlott benn volt az ingatlanban, rendelkezésre áll az I. r. vádlott vallomása, aki beszámolt arról, hogy látta, hogy II. r. vádlott bemegy, és az I. vádlott elmondása alapján élettársa is hallomásból tudomással bírt e tényről, továbbá a III. r. vádlott vallomása szerint II. r. vádlott volt az, aki helyismerettel rendelkezett, korábban – duguláselhárítás kapcsán - járt az ingatlanban és onnan hozott el már pénzt. Ezen túlmenően a II. r. vádlott élettársa, bár a bűncselekményről nem tudott, de említést tett a duguláselhárítással kapcsolatos tevékenységről. Kiemelte azt is, hogy a vádlotti vallomásokból az a megalapozott következtetés is levonható, hogy mindenkinek megvolt a feladata. A II. r. vádlott volt, aki korábban megfigyelte a sértettet, ismerte a pénz lehetséges feltalálási helyét, és információit megosztotta a III. r. vádlottal, aki pedig bevonta régi ismerősét, a már korábban erőszakos bűncselekmények elkövetése miatt elítélt I. r. vádlottat. Az I. r. vádlott feladata a sértett ellenállásának megtörése, II. r. vádlottnak a pénz felkutatása és magához vétele volt a feladata, míg a III. r. vádlott a helyszínrre, illetve a helyszínről fuvarozta el őket. Arra is felhívta a figyelmet, hogy tanúvallomások igazolják azt, hogy a sértettnek megtakarított pénze volt, és az is tény, hogy a sértett holttestének feltalálása után a helyszínen nem találtak pénzt. Mindezekből álláspontja szerint levonható az a következtetés, hogy a II. r. vádlott benn járt a házban, onnan pénzt hozott el, amelynek azonban pontos összege és későbbi sorsa nem állapítható meg. Az előzőek szerint helyesbített tényállás már a másodfokú eljárás során irányadónak tekinthető. A fellebbviteli főügyészség rögzítette az átiratában, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének – a hivatkozott részleges megalapozatlansággal összefüggő kivételtől eltekintve – eleget tett. Álláspontja szerint a bizonyítékok felülmérlegelésén keresztül a tényállás megalapozottságát támadó védelmi fellebbezések a felülbírálat során nem vezethetnek eredményre. Kiemelte, hogy az elsőfokú

bíróságnak a vádlottak bűnösségére vont következtetése okszerű, a cselekmények jogi minősítése törvényes, azonban a II. r. vádlott elkövetői alakzata álláspontja szerint helyesen nem felbújtó, hanem tettes. A büntetés kiszabása körében az elsőfokú ügyészség fellebbezés indokolásában írtakat fenntartotta, azt kiegészítette a II. r. vádlott tekintetében azzal, hogy 2020. augusztus 9. napján a jelen büntetőügyben fenntartott bűnügyi felügyelet szabályainak megszegésével elkövetett fogolyszökés vétsége miatt újabb büntetőeljárás indult ellene, ezért az I. r. vádlott tekintetében életfogytig tartó fegyházbüntetés alkalmazását tartja szükségesnek a társadalom védelme érdekében azzal, hogy az enyhítő körülmények lehetővé teszik a feltételes szabadságra bocsátását; míg a II. és III. r. vádlottaknál a középértéket (7 év 6 hónap) meghaladó szabadságvesztés büntetést tart arányban állónak az általuk megvalósított bűncselekmény tárgyi súlyával, a bűnösségük fokával és a bűnösségi körülményekkel. Hivatkozott arra, hogy az ítélet járulékos rendelkezései túlnyomó részt törvényesek, azonban a II. és III. r. vádlottakkal szemben elrendelt kényszerintézkedések időtartamának megjelölése pontatlan, ami kihatással van azok beszámítására, ezért annak helyesbítésére tett indítványt. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - tényállásának és a II. és III. r. vádlottak kényszerintézkedésben töltött idejének helyesbítését követően - változtassa meg akként, hogy a II. r. vádlott cselekményének minősítéséből a felbújtói magatartásra utalást mellőzze, az I. r. vádlott szabadságvesztését életfogytig tartóként állapítsa meg és a feltételes szabadságra bocsátását a Btk. 43. § (1) bekezdése szerint határozza meg. A II. és III. r. vádlottak szabadságvesztésének és ahhoz igazodóan a közügyektől eltiltásuknak a tartamát emelje fel, továbbá a II. r. vádlottal szemben rendelje el az ítélet [10] bekezdésében feltüntetett szabadságvesztésének végrehajtását a Btk. 86. § (1) bekezdés c) pontja alapján. Egyebekben az elsőfokú ítélet mindhárom vádlottal szemben történő helybenhagyásra tett indítványt.

[5] Az I. r. vádlott és védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Elsősorban a cselekmény téves minősítése, másodsorban enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a beszerzett bizonyítékokból a törvényszék téves következtetést vont le az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségére. Az I. r. vádlott feltárázó jellegű, vádlott-társait terhelő vallomására hivatkozva, az abban foglaltakat összevetve az orvos szakértők megállapításaival, rámutatott arra, hogy amikor Terhelt1 bántalmazta a sértettet, akkor nála eltulajdonított érték nem volt, így a bántalmazást követően sem vett magához. A bántalmazásra nem az érték megszerzése vagy megtartása érdekében került sor. Ezért jogi álláspontja szerint az I. r. vádlott terhére a nyereségvágyból történő elkövetés nem állapítható meg. Érvelt azzal is, hogy az I. r. vádlottnak a hirtelen felbukkanó sértettet nem volt ideje felmérni, ösztönösen ütötte meg, ezért a Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontjában írt minősítő körülmény sem állapítható meg. Álláspontja szerint a kifejtettek alapján az I. r. vádlott terhére a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés második fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntetése róható. Erre tekintettel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla e bűncselekményben mondja ki bűnösnek az I. r. vádlottat és ehhez igazodva enyhébb büntetést szabjon ki vele szemben.

[6] A II. r. vádlott védője is csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását. Ebben hangsúlyozta, hogy a II. r. vádlott ugyan tippadó volt, de a sértett javait erőszakmentesen akarta megszerezni. Miután tisztában volt azzal, hogy a sértett idős személy, aki nehezen mozog, ezért fel sem merült, hogy képes bármilyen ellenállást tanúsítani, ráadásul úgy tudta, hogy nincs otthon. Nyomatékosította, hogy a II. r. vádlott szándéka pénz eltulajdonítására és

nem a sértettel szembeni erőszakos magatartás megvalósítására irányult. Hangsúlyozta, hogy az ingatlanban nem járt, a sértettet nem bántalmazta. Megjegyezte, hogy tudomást szerzett arról, hogy tanú²² tanú tudomással bír arról, hogy az I. r. vádlott a bűncselekmény elkövetését követően a helyszínről anélkül távozott, hogy bármilyen értéket vett volna magához, azonban másnap visszatért a bűncselekmény helyszínére, kutatott az ingatlanban és magához vette az 50.000 forintot meghaladó, de az 500.000 forintot el nem érő készpénzt, amit megtartott magának. Erre figyelemmel indítványozta tanú²² és tanú²⁵ tanúkenti kihallgatását, idézhető lakcímként: a cím²⁴-et megjelölve. Ezért kérte, hogy az ítéltábla tartson az ügyben nyilvános tárgyalást. Arra az esetre, ha a fellebbviteli bíróság a részbizonyítást nem kívánja felvenni, az alapítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítását indítványozta. Másodlagos indítványa az elsőfokú ítélet megváltoztatása volt oly módon, hogy a II. r. vádlott bűnösségét a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontjának ba) alpontja szerint minősülő lopás büntetnének kísérletében kérte megállapítani, amelyet felbujtóként követett el, és ehhez mérten rövidebb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását kérte.

[7] A III. r. vádlott védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben a téves minősítés és enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint nincs olyan bizonyíték, amely kétséget kizáróan alátámasztaná, hogy a II. r. vádlott tudomással bírt arról, hogy a sértett az otthonában tartózkodik. Az a körülmény, hogy a vádlottak semmilyen eszközt nem vittek magukkal a bűncselekmény elkövetéséhez, éppen azt igazolja, hogy arra számítottak, hogy a sértett kórházban van. Közvetve ezen állítást igazolja a cselekmény elkövetése utáni igazoltatásról szóló rendőri jelentés is, amely szerint nem találtak bűncselekmény elkövetésével összefüggésbe hozható tárgyat sem a vádlottaknál, sem pedig az autóban. Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le a rablás megállapításakor, mert kétséget kizáró bizonyíték nem áll rendelkezésre a rablási szándék alátámasztására. Érvelése szerint ellentmondás van az ítélet [25] és [65] bekezdésében foglaltak között: ha kisebb erő kifejtésével is be lehetett jutni a lakásba, akkor miért kellett tartani attól, hogy az ajtó berúgására felébred a sértett. Rámutatott arra is, hogy ugyanannyi esélye van annak, hogy az I. r. vádlott kért pénzt azért, hogy ne tegyen valótlan tartalmú terhelő vallomást a II. és III. r. vádlottakra, mint fordítva. E körben sem az I. r. vádlott, sem élettársa vallomására tényeket alapozni nem lehet. Ezért kérte, hogy lopás büntetnében kerüljön sor a bűnösség megállapítására, és ehhez mérten a kiszabott büntetés enyhítésére. A büntetés kiszabása körében enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, hogy a III. r. vádlott teljesen más típusú és igen csekély tárgyi súlyú bűncselekmények miatt került elítélésre, nem bűnözői életmódra berendezkedett személy, aki folyamatosan dolgozik, bejelentett munkája van, rendezett családi körülmények között él, ezért indokolt vele szemben a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítése.

[8] Az ügyész a nyilvános ülésen előadott perbeszédében a fellebbezését és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta. Azt összefoglalva rámutatott arra, hogy perrendszerű volt az elsőfokú eljárás, azonban a megállapított történeti tényállás a II. r. vádlott tekintetében részben megalapozatlan. Az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés útján a tényállást ki kell egészíteni azzal, hogy a II. r. vádlott is járt a lakásban és onnan pénzt vitt el, és ennek megfelelően az elkövetői magatartása nem részesi, hanem tettesi. Hangsúlyozta, hogy a védelmi fellebbezések nem alaposak, mert egyebekben az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette a vádlottak cselekményeit, a kifejtett jogi

indokolása is helyes. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéleti tényállást, és a II. és III. r. vádlottak kényszerintézkedésben töltött idejét helyesbítse, a II. r. vádlott cselekményének minősítéséből a felbujtói magatartásra utalást mellőzze. Az I. r. vádlottal szemben életfogytig tartó szabadságvesztés büntetést szabjon ki és a feltételes szabadságra bocsátását a Btk. 43. § (1) bekezdése szerint határozza meg. A II. és III. r. vádlottak szabadságvesztésének és ahhoz igazodóan a közügyektől eltiltásuknak a tartamát emelje fel, továbbá a II. r. vádlottal szemben rendelje el a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását. Egyebekben az elsőfokú ítéletet mindhárom vádlottal szemben hagyja helyben.

[9] Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezését és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy nincs konkrét bizonyíték arra nézve, hogy az I. r. vádlottnál lett volna pénz, amikor a sértett megjelent. Hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott tudomása szerint az ingatlan üres volt, ezért a hirtelen felbukkanó sértett fizikai, szellemi állapotát nem tudta felmérni, és ilyen rövid idő alatt az ölési szándéka sem alakulhatott ki. Mindezek alapján indítványozta, hogy az I. r. vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés második fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntetében mondja ki a fellebbviteli bíróság, és ehhez igazodva szabjon ki vele szemben büntetést.

[10] A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fellebbezését annak írásbeli indokolásával egyezően tartotta fenn. Bizonyítási indítványát fenntartva rámutatott arra, hogy az általa hivatkozott tanúk meg tudják erősíteni, hogy az I. r. vádlott első alkalommal nem hozott el pénzt, azt csupán másnap szerezte meg a sértett házában, ezért a II. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény kísérleti szakban maradt. Hangsúlyozta, hogy az ügyészség tényállás kiegészítésére irányuló indítványa a felülmérlegelés tilalmába ütközik. Rámutatott arra, hogy nem vett fel bizonyítást a törvényszék arra nézve, hogy a vádlottak tudattartalma hogyan kapcsolódik a bűncselekmény elkövetéséhez. Nincs előzetes megegyezésre utaló bizonyíték, mint ahogy arra sem, hogy a II. r. vádlott benn járt volna a házban. Ezt csupán az I. r. vádlott és az I. r. vádlott élettársa állítja. Felvetette, hogy ha a sértett esendő volt, és ezt a II. r. vádlott tudta, akkor miért kellett volna azt feltételeznie, hogy erőszakkal kell a sértett ellenállását megtörni. Ezt nem indokolta meg a bíróság. Álláspontja szerint a II. r. vádlott nem készült arra, hogy erőszakot kell alkalmazni a sértettel szemben. Érvelése szerint az a tény is azt erősíti, hogy a vádlottak nem számoltak azzal, hogy a sértett otthon van, hogy az I. r. vádlott az ajtót berúgta. Hangsúlyozta, hogy a II. r. vádlottat kizárólag a pénz erőszakmentes megszerzése motiválta. Álláspontja szerint arra a szakértői ténymegállapításra figyelemmel, miszerint a sértettet ért bántalmazás robbanásszerű volt, tényként állapítható meg, hogy a II. r. vádlott a sértett bántalmazásában nem vett részt, és mivel tudata az erőszak alkalmazását nem fogta át. Indítványozta, hogy az ítéltábla elsődlegesen az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra; másodlagosan az elsőfokú ítéletet változtassa meg oly módon, hogy a II. r. vádlott bűnösségét a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontjának ba) alpontja szerint minősülő lopás büntetének kísérletében állapítsa meg, amelyet felbujtóként követett el, és ehhez mérten védenecével szemben rövidebb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását kérte.

[11] A III. r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fenntartotta a bejelentett fellebbezését és annak írásbeli indokolását. Hangsúlyozta, hogy nincs olyan objektív bizonyíték, amely azt támasztaná alá, hogy a vádlottak tudták, hogy a sértett otthon van. Hivatkozott a rendőri igazoltatásra, arra, hogy a sértett akaratának fizikai megtöréséhez valamilyen eszközre mindig szükség van, és ilyen eszközt a vádlottak igazolható módon nem vittek magukkal. A büntetés kiszabása körében hangsúlyozta, hogy a III. r. vádlott négy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik, a bűncselekmény elkövetésekor büntetlen előéletű volt, az ellene ekkor folyamatban lévő három büntetőeljárásból kettő csekély tárgyi súlyú bűncselekmény miatt indult. Álláspontja szerint hangsúlyosnak kell lennie az ítélet belső arányosságának is, ezért az ügyészi indítvány elutasítását és méltányos büntetés kiszabását kérte.

[12] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy nagyot hibázott, mert megütötte a sértettet, de ő nem gyilkos, mert amikor kijött a házból, a sértett még élt.

[13] A II. r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy ő nem többszörös, nem különös visszaeső, sem erőszakos elkövető. Kizárólag lopásra adott tippet. Hangsúlyozta, hogy kifejezetten kérte az I. r. vádlottól, ha a sértett esetleg otthon van, jöjjön ki. Érvelt azzal is, hogy semmit nem mondott nekik az I. r. vádlott, miután kijött a házból, ezért tudta nyugodtan végig csinálni a rendőri igazoltatást. Védekezése szerint ugyan miért ajánlana 5 millió forintot az I. r. vádlottnak, ha a tartozása összege csupán 15.000 forint volt. Álláspontja szerint ez azt igazolja, hogy az I. r. vádlott zsarolta őt azzal, hogy amennyiben nem ad készpénzt, úgy be fogja mártani. Végül hangsúlyozta, hogy szennyvíz-csatornázási és tisztítási munkákból rendszeres, bejelentett jövedelemre tett szert, megélhetése biztosított volt. Egyebekben csatlakozott a védőjéhez.

[14] A III. r. vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy lopásra készültek, nem mondták az I. r. vádlottnak, hogy a bácsi nyomorék. Ezt sajnálta, mert ha elmondták volna, az I. r. vádlott biztosan nem ütötte volna meg. Hangsúlyozta, hogy nem hoztak el pénzt. Elmondta, hogy négy kiskorú gyermeke van, albérletben laknak, folyamatosan egy helyen dolgozik, és kérte, hogy azt is vegye figyelembe a bíróság, hogy már három éve mozgást nyommonkövető technikai eszközt visel. Egyebekben csatlakozott a védőjéhez.

[15] Az ügyész, a vádlottak és a védők által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[16] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat mind az előkészítő ülésen, mind a

tárgyaláson megtartotta. Hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott.

[17] Az elsőfokú bíróság a tárgyalás során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlottak és védőik az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlottak, a tanúk és a szakértők – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[18] Az eltérő tényállás megállapítására és ehhez kapcsolódóan eltérő jogi minősítésre irányuló ügyészi és védői fellebbezések nem alaposak.

[19] A törvényszék az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottakat, akik közül II. és III. r. vádlott a nyomozás során még tagadták a bűnösségüket, a tárgyaláson éltek a vallomástétel megtagadásának jogával. Ugyanakkor az I. r. vádlott azt a nyomozati vallomását tartotta fenn, amit 2019. június 24. napján, a védője jelenlétében tett, és amelyben terhelte II. és III. r. vádlottakat, míg a II. és III. r. vádlottak a tárgyalási szakban írásbeli vallomást tettek, módosítva a nyomozás során tett, bűncselekmény elkövetését tagadó vallomásaikat. A II. és III. r. vádlottak a betöréses lopásra adott felbujtásban érezték felelősnek magukat, míg az I. r. vádlott saját szerepét illetően előadta, hogy üres házra számított, s amikor váratlanul felbukkant a sértett, őt két-három alkalommal nagy erővel fejen és torkon ütötte. A sértett, aki az ütések következtében elesett, még élt, amikor kijött a lakásból, amelynek bejárati ajtajában összetalálkozott a II. r. vádlottal, aki bement a házba és kutatni kezdett. A törvényszék kiemelte, hogy csak arra a vádlotti vallomásra tudott tényállást alapítani, amelyet más bizonyíték is alátámasztott.

[20] A vádlotti védekezések ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében a törvényszék kihallgatta tanúként tanú1t, a sértett unokaöccsét, tanú2 szomszédot, tanú24t, a II. r. vádlott élettársát, egyben III. r. vádlott testvérét, Terhelt3t, a III. r. vádlott unokatestvérét és annak édesapját, tanú5t, tanú3-at, az I. r. vádlott élettársát és egyéb érdekelt2 autókereskedőt. Felolvasással tette a bizonyítás részévé tanú8 és tanú12 tanú, tanú13 postás, tanú5 szomszéd, tanú14 vegyesbolt tulajdonos, tanú15, a sértett keresztfia, tanú9 és tanú10 gyógyszerári szakaszisztensek, tanú16 szomszéd, tanú17 park gondozó és fia, tanú18, tanú6 és tanú7, az igazoltatást végző rendőrök, valamint tanú20 tanúvallomását. Meghallgatta az igazságügyi orvos szakértőket, akik írásban benyújtott szakvéleményüket fenntartották. Ismertette az érdemi okirati bizonyítékokat, köztük a rendőri jelentéseket, kamerafelvételeket, tanú3 telefonjáról kimentett hangfelvételt, a helyszíni szemle jegyzőkönyv adatait, az igazságügyi elmeorvos és pszichológus és igazságügyi genetikai szakértői véleményeket. A törvényszék nem folytatott le bizonyítást azon tényállásrészek tekintetében, amelyeket az előkészítő ülésen a vádlottak és védőik valóban ismertek el. Az elsőfokú bíróság ítélete [23] bekezdésétől a [49] bekezdéséig ismertette, egyben egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. A törvényszék meggyőző indokát adta annak, hogy az I. r., továbbá a II. és

III. r. vádlottak néhol következetlen és egymásnak ellentmondó vallomásaival szemben ítéleti tényállását miért a vádlottak egyes - független, objektív bizonyítékkal is alátámasztott - tényállásaira, az azokat igazoló, ismertetett okirati bizonyítékokra, továbbá a kihallgatott tanúk vallomására alapította. Az ítélet [65] bekezdésében kifejtett elsőbírői érvelés logikus, a rendelkezésre álló bizonyítékok által alátámasztott: ennek értelmében a vádlottak közösen megállapodtak abban, hogy az ingatlanba be kell menni és onnan értéket kell elhozni. A II. r. vádlott megfigyelte, hogy a sértett egyedül él, mozgásában korlátozott, idős ember, és tudta, hogy az értékeit hol tartja. Információi birtokában a vádlottak azt is tudták, hogy amennyiben a sértett otthon tartózkodik, nem fog ellenállást tanúsítani vagy azt igen könnyen meg lehet törni. A II. és III. r. vádlottnak az erős testalkatú, rablás büntette miatt korábban elítélt I. r. vádlottra éppen azért volt szüksége, hogy az I. r. vádlott legyen az a személy, aki a sértett esetleges ellenállását leküzdi, és az értékeit megszerzi. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az a tény, hogy az I. r. vádlott az ajtót berúgva jutott be az ingatlanba, nem támasztja alá azt a vádlotti védekezést, hogy nem számítottak a sértett jelenlétére, a behatolás e módja nem feltétlenül jár nagy zajjal. Ugyanakkor nem lehetett tényként megállapítani, hogy a II. r. vádlott benn járt az ingatlanban. Ezt egyéb objektív bizonyék, I. r. vádlott vallomásán kívül nem támasztja alá. A perbíróság mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [15]-[22] bekezdésében marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[21] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. Sem az ügyészség, sem a védők eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezése nem vezethetett eredményre.

[22] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. E feltételek hiányában a Be. 594. § (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat.

[23] A II. r. vádlott védője annyiban új bizonyítási indítványt terjesztett elő, hogy tanú22 és tanú25 tanúk állítása szerint olyan új körülményre is tudnak nyilatkozni, miszerint az I. r. vádlott a bűncselekmény másnapján visszatért a sértett házába, és a pénzt akkor tulajdonította el. A fellebbviteli bíróság elutasította a védő bizonyítási indítványát. Ennek indoka, hogy az elsőfokú bíróság éppen arról a címről próbálta idézni és tanú24 és tanú3 tanúk közötti pénzátadással kapcsolatban kihallgatni a II. r. vádlottnak és védőjének indítványára tanú22ot, amelyet a védő fellebbezése indokolásában is megjelölt. E laccímen a tanú évek óta nem tartózkodik, ismeretlen helyen tartózkodik, hajléktalan életmódot folytat, a vele szemben kibocsátott személyi körözés eredményre nem vezetett. tanú22 tanút a nyomozás során nem hallgatták ki, mert nem merült fel a neve olyan személyként, aki a történetekről bármilyen érdemi információval bírna. tanú25 neve sem a nyomozás során, sem az elsőfokú eljárásban nem merült fel. Arra, hogy ez a két személy ilyen információknak is birtokában lenne, az eljárás során senki nem hivatkozott. tanú24 volt az egyetlen, aki személyesen nem, csupán telefonon beszélt az idős hölgygel, mint olyan személlyel, aki az I. r. vádlott családjával együtt lakott. Ugyanakkor az I. r. vádlott határozottan állította, hogy

családjával soha nem lakott együtt idős hölgy, nem is ismer ilyen nevű személyt. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a II. r. vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványt, mint szükségtelent, elutasította. Ekként a II. r. vádlott védőjének a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére, és ezen keresztül az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíró, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint e kötelezettségének a törvényszék eleget tett.

[24] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére és nem tévedett az élet elleni és a vagyon elleni erőszakos bűncselekmény jogi minősítésekor. Helyesen alkalmazta az elkövetéskor hatályos anyagi jogszabályt. A fellebbviteli bíróság osztja a törvényszék ítélete [50]-[70] bekezdésében kifejtett jogi álláspontját helyes indokai alapján.

[25] A 3/2013. Büntető jogegységi határozatban felállított szempontrendszer alapján a törvényszék gondosan vizsgálta azon tárgyi (objektív) és alanyi (szubjektív) körülményeket, amelyek alapján az elkövetői tudattartalom – az ölési szándék – megállapítható. Nem tévedett a törvényszék, amikor az I. r. vádlott ölési szándékára vont le következtetést.

[26] Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az elkövetés körülményeire és módjára (éjszakai erőszakos behatolás egy idegen házba, menekülés helyett az abban őt nem akadályozó idős sértett ütlegelése), a támadott létfontosságú testtájékra (fej, nyak), a támadás erejére (ököllel nagy erővel) és irányultságára figyelemmel Terhelt I. r. vádlott szándéka az élet kioltására irányult. Ezért a cselekménye a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és k) pontja szerint minősülő emberölés büntettének megállapítására alkalmas.

[27] Egyetért a fellebbviteli bíróság a törvényszék azon jogi álláspontjával is, hogy életveszélyt okozó testi sértés megállapításának kizárólag akkor van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka kiterjed az életveszélyre, de tudata nem fogja át a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét. Jelen ügyben azonban az I. r. vádlott cselekménye ölésre irányult, a tudata átfogta, hogy amennyiben nagy, illetve közepes erővel, ököllel, hat alkalommal az idős sértettet fejen és nyakon üti, aki ettől elesik és az I. r. vádlott által is észlelt módon beveri a fejét a kőpadlóba, úgy bekövetkezhet a sértett halála. Az eredmény tekintetében az eshetőleges szándéka kétségtelenül fennállt, az I. r. vádlott legalábbis belenyugodott bántalmazása halálos következményébe. A sértett halálát a nyakat ért erőbehatás okozta, aminek következtében reflexes szívmegállás és fulladás jött létre.

[28] A minősítő körülmények tekintetében aggálytalanul megállapítható, hogy az I. r. vádlott az általa tudottan idős korú és mozgásában korlátozott sértett sérelmére követte el a cselekményt, ezáltal terhére a Btk. 160. § (1) bekezdés és (2) bekezdés k) pont szerinti minősítő körülmény megállapítható. Miután az I. r. vádlott a sértettet azért ölte meg, hogy a lopási cselekményét befejezhesse, illetve, hogy a nem kizárhatóan általa megszerzett lopott pénzzel vagy értékkel a helyszínt megzavart tolvajként elhagyhassa, nyereségvágyból követte el az emberölés büntettét. Ez esetben a nyereségvágy a bűncselekmény speciális célja, egyben motívuma is. Helyes tehát a Btk. 160. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont szerinti minősítő körülmény megállapítása is, a nyereségvágyból elkövetett emberölés eshetőleges szándékkal is elkövethető.

[29] Ugyancsak egyetértett a fellebbviteli bíróság a II. és III. r. vádlottak cselekményének jogi minősítésével.

[30] Az I. r. vádlott emberölés büntettét valósította meg. Az I. r. vádlottat azonban a III. r. vádlott rablásra bujtotta fel azzal, hogy amennyiben a sértettet otthon találja, akkor akár erőszakot is kell majd alkalmaznia annak érdekében, hogy az értékeit megszerezze, esetleg megtartsa. Erre vonatkozott a II. r. vádlott felbujtása is a III. r. vádlott mint felbujtó irányában. A töretlen ítélkezési gyakorlat alapján a felbujtó felbujtója is felbujtó. A rablást csoportosan elkövettkénti minősítését nem érinti, ha a csoport egyik tagjának cselekményét nyereségvágyból elkövetett emberölés büntettének kell minősíteni (BH1981.486), így a II. és III. r. vádlottak a rablás [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés c) pontja szerinti] minősített alakzatát valósították meg. Miután a II. és III. r. vádlott is tisztában volt azzal, hogy a házban lakó sértett idős és mozgásában korlátozott, ezért tudatuk átfogta azt, hogy a sértett a bűncselekmény elhárítására idős koránál és állapotánál fogva korlátozottan képes személy, így magatartásuk a Btk. 365. § (3) bekezdésének g) pontja szerinti minősítő körülményét is kimerítette, azonban I. r. vádlott cselekményéért, minőségi túllépése miatt nem terheli őket büntetőjogi felelősség.

[31] Mindezek alapján helyes az I. r. vádlott cselekményének a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és (2) bekezdés b) és k) pontja szerinti minősítése. Az I. r. vádlott azzal a magatartásával, hogy az általa tudottan idős, mozgásában és védekezésében is korlátozott sértettet értékeinek megszerzése érdekében hat alkalommal közepes, nagy erővel ököllel a fején és a nyakán bántalmazta és az így létrejött sérülések következtében a sértett meghalt, megvalósította az emberölés minősített esetének törvényi tényállási elemeit. Helyes a II. és III. r. vádlott cselekményének a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés c) és g) pontja szerinti minősítése is, melyet felbujtóként követtek el. A III. r. vádlott azzal a magatartásával, hogy az I. r. vádlottat arra bujtotta fel, hogy az idős és elesett sértett pénzét, értékeit szerezze meg, és amennyiben a sértettet otthon találja, úgy az értékei megszerzése érdekében akár erőszakot is alkalmazzon, megvalósította a vagyoni elleni erőszakos bűncselekmény minősített esetének törvényi tényállási elemeit. Miután a II. r. felbujtása is erre vonatkozott a III. r. vádlott irányában, ezért ő is mint felbujtó a vagyoni elleni erőszakos bűncselekmény minősített esetéért tartozik büntetőjogi felelősséggel. Eltérő jogi minősítés megállapítására tehát a fellebbviteli bíróság nem látott törvényes lehetőséget.

[32] Sem az ügyész súlyosításra, sem a vádlottak és védőik enyhítésre irányuló fellebbezése nem megalapozott.

[33] A Fővárosi Törvényszék ítélete [71]-[77] bekezdésében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. Az ítéltábla további enyhítő körülményként értékelte az időmúlást.

[34] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a cselekmény tárgyi súlyára, a vádlottak alanyi bűnösségének fokára, valamint az enyhítő és súlyosító körülményekre figyelemmel a vádlottakkal szemben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki. Az I. r. vádlott által megvalósított cselekmény tíz évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a középérték tizenöt év. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a súlyosító körülmények nagyobb számára és súlyára tekintettel az első fokon kiszabott 20 év szabadságvesztés büntetés és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés igazodik a vádlott személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények nyomatékához. A II. és III. r. vádlott által megvalósított cselekmény öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, a középérték hét és fél év. A másodfokú bíróság álláspontja szerint éppen az enyhítő körülmények nyomatékára tekintettel a II. r. vádlottal szemben első fokon kiszabott 7 év szabadságvesztés büntetés és 8 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés, míg a III. r. vádlottal szemben kiszabott 6 év szabadságvesztés büntetés és 7 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés igazodik a vádlottak személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnösségük fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához, nyomatékához, és az ítélet belső arányosságát is megfelelően tükrözi. Ezért a fellebbviteli bíróság, mivel e büntetések és mellékbüntetések együttesen alkalmasak a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez, megfelelően szolgálják mind a speciális, mind a generális prevenciót, sem azok súlyosítására, sem azok enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

[35] A törvényszék a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontja alapján helyesen minősítette visszaesőnek az I. r. vádlottat, és vonatkozásában törvényesen rendelkezett a Btk. 38. § (2) bekezdés b) pontja alapján, míg a II. és III. r. vádlottak esetében a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

[36] A törvényszék helyesen megállapította, hogy a II. r. vádlott a cselekményét felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el. A Btk. 87. § b) pontja értelmében a felfüggesztett szabadságvesztést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik. Ezért a fellebbviteli bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és elrendelte a Fővárosi Törvényszék mint a fiatakorúak bírósága 50.Fk.933/2016/177. számú ítéletével kiszabott 1 év 6 hónap felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását a törvény kötelező rendelkezése folytán.

A törvényszék a II. és III. r. vádlottak tekintetében a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján törvényesen rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, azonban azok időpontjai a rendelkezésre álló ügyiratok tartalma alapján helyesbítésre szorultak. Az ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a II. r. vádlott által 2018. június 5. napjától 2018. június 6. napjáig őrizetben, 2018. június 7. napjától 2019. augusztus 7. napjáig letartóztatásban, 2019. augusztus 8. napjától 2019. augusztus 11. napjáig bűnügyi felügyeletben, 2019. augusztus 12. napjától 2019. szeptember 12. napjáig letartóztatást, 2019. szeptember 13. napjától 2020. augusztus 18. napjáig bűnügyi felügyeletben, 2020. augusztus 19. napjától 2020. augusztus 21. napjáig őrizetben, 2020. augusztus 22. napjától 2020. augusztus 25. napjáig letartóztatásban töltött időt, míg Terhelt3 III. r. vádlott által 2018. június 12. napjától 2018. június 14. napjáig őrizetben, 2018. június 15. napjától 2018. június 21. napjáig házi őrizetben, 2018. június 22. napjától 2019. március 5. napján letartóztatásban, 2019. március 6. napjától 2020. október 9. napjáig ingatlan elhagyását tiltó bűnügyi felügyeletben töltött időt rendelte beszámítani. A beszámítás alapja az elkövetéskori Btk. 92. § (2) bekezdése és (3) bekezdés a) pontja.

[37] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[38] A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 599. § (1) bekezdésén, valamint a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2022. június 1.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 19.B.132/2020/111. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.64/2022/31. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott tekintetében 2022. június 1. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2022. június 1.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke